Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

Ἡ οἰκοδέσποινα σ' ἕναν ἀνυπόφορο ἐπισκέπτη ποὺ τὸν φιλοξενοῦν ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας.

—Ἡ οἰκογένειά σας, θὰ σᾶς ἐπόθησε πολύ. Ἀρκετὸ καιρό, πειά, εἶνε μόνη...

Ἀλήθεια, ἔχετε δίκαιο. Θὰ γράψω στὴ γυναίκα μου νὰ ρθῆ κι' αὐτὴ μὲ τὰ παιδιά !...

***

Ὁ κ. Μαγκάκης βγάζει λόγο ἐπιτάφιο :

—«Τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπινος βίος...Τὴν ἑσπέραν κοιμᾶται μὲ ὑγείαν καὶ τὴν πρωΐαν ἐξυπνᾷ... νεκρός !»

***

Ἕνας χωρικὸς βλέπει ἕνα παραφορτωμένο καΐκι,τὸ ὁποῖο,ἀπὸ τὸ βάρος του ἐξέχει μιὰ σπιθαμὴ μονάχα ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ μονολογεῖ :

—Ἂν τὸ νερὸ, ἦταν μιὰ σπιθαμὴ ψηλώτερα, χωρὶς ἄλλο, θὰ τὸ σκέπαζε τὸ καραβάκι...

***

Ὁ καθηγητὴς πρὸς τὸν φοιτητὴ κατὰ τὰς ἐξετάσεις :

Καθηγητής : —Πόσα χιλιόγραμμα αἷμα περιέχει τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ;

Φοιτητής : —Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Καθηγητής : —Ἐξηγοῦμαι : ἂν σᾶς ἀνοίξω τὶς φλέβες καὶ βγάλω τὸ αἷμα σας, πόσον θὰ ἔχω ;

Φοιτητής : —Τουλάχιστον... δέκα χρόνια φυλακή !

***

—Σεῖς εἶσθε, ὁ τρίτος ἄνδρας τῆς γυναίκας σας. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ;

—Ὄχι, εἶμαι ὁ τέταρτος.

—Διάβολε. Τότε δὲν εἶσθε πλέον σύζυγος ἀλλά... συνήθεια !

***

Ὁ πατέρας:— Γιὰ ἔλα ἐδῶ Τοτὸ καὶ πές μου τί θὰ προτιμοῦσες νὰ σοῦ κάνη ἡ μαμά : ἕναν ἀδελφὸ ἢ μιὰν ἀδελφοῦλα ;

Ὁ Τοτός : —Ἂν δὲν τῆς ἔδινε κόπο τῆς μαμᾶς, θὰ προτιμοῦσα ἕνα μηχανικὸ ἀλογάκι.

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

τρυφῆς καὶ ἡδονῶν.

Κάθε κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία, καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τῶν ἀπίστων, ποὺ νικῶνται στὸν πόλεμο,εἶνε κτῆμα τῶν πιστῶν, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ γυναῖκες των, τὰ παιδιά των, τὰ κορίτσια των, καὶ οἱ δοῦλοι των. Τὰ ζωντανὰ αὐτὰ λάφυρα τοῦ πολέμου μποροῦνε νὰ τὰ κάνουν οἱ πιστοὶ Μουσουλμάνοι ὅ,τι ἐπιθυμοῦν.

Ἐπίσης μποροῦνε νὰ πάρουν, ὡς συζύγους, καὶ ὅσες γυναῖκες θέλουνε.

***

Οἱ νεοφώτιστοι στὸν Ἰσλαμισμό, ἀπολαμβάνουν ὅλα τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχουν καὶ οἱ παλαιοὶ πιστοί.

Ἡ ἰδέα τοῦ πεπρωμένου εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς κεντρικὲς ἰδέες τοῦ Κορανίου.

Ἐὰν ἦταν πεπρωμένο στὸν πιστὸ νὰ σκοτωθῆ στὸν πόλεμο θὰ σκοτωνότανε, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸν σώση τίποτε. Ἂν πάλι σκοτωνότανε, τὶ εὐδαιμονία τὸν περίμενε στὸν Μουσουλμανικὸν παράδεισον !...Ἂν πάλιν δὲν τοῦ ἦτανε γραφτὸ νὰ σκοτωθῆ, τὶ λάφυρα ποὺ εἶχε νὰ καρπωθῆ ἀπὸ τὸν πόλεμο !...

Γιὰ τοῦτο οἱ Μουσουλμάνοι διαμορφώθηκαν σὲ ἕνα ἐξαιρετικὰ πολεμικὸ ἔθνος, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ καταλάβουν ὅλην τὴν γῆ !

Ἂν ὅμως τὸ Κοράνιο ἔκαμε τοὺς Μουσουλμάνους τόσο πολεμικοὺς, μὲ τὰ διδάγματά του, συγχρόνως ἀνέκοψε κάθε πρόοδο τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. «Κάθε σοφία, λέγει, παρέχεται ἀπὸ τὸ Κοράνιο. Κατὰ συνέπειαν καμμιὰ ἄλλη σοφία δὲν χρειάζεται !...» Ἐπίσης εἶνε ἄγνωστος, στὸ Κοράνιο, ἡ ἀνεξιθρησκεία, ἡ ἰσότης, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἡ ἐλευθερία. Τὸ πεπρωμένον, (τὸ κισμέτ), εἶνε ὁ δεύτερος Θεὸς τῶν Μουσουλμάνων !

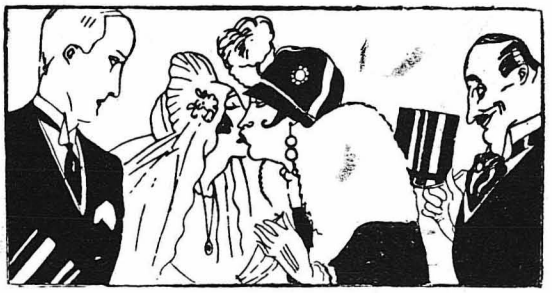

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

Ἄνθρωποι ποὺ τρῶνε... κουταλοπήρουνα

Στὴν φυλακὴ τῆς Διέππης, στὴν Ἀγγλία, πρὸ ἡμερῶν, κάποιος φυλακισμένος λωποδύτης, ὀνόματι Οὐΐλλιαμ Οὔντσον, ἐνῶ ἐγευματίζε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους, ἀφοῦ ἔφαγε τὴν σοῦπα του ἑκατάπιε καί...τὸ κουτάλι του !

Φώναξαν τότε τὸν γιατρὸ τῆς φυλακῆς γιὰ νὰ τὸν ἐξετάση. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξη τοῦ γιατροῦ ὅταν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀκτίνων Χ... εἶδε πὼς μέσα στὸ στομάχι τοῦ Οὔντσον βρισκόταν ὄχι μόνον ἕνα κουτάλι, ἀλλὰ κι' ἕνα πηροῦνι, τὸ ὁποῖο ὁ κατάδικος εἶχε κατόπιν πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ τὸ ὁποῖο, σημειωτέον, δὲν τοῦ ἔφερνε καμμιὰ στομαχικὴ ἐνόχλησι.

Κάτι παρόμοιο ἔκαμε πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἕνας νεαρὸς Παρισινὸς ὑπάλληλος, στὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα «Πρεντάν». Ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς συνήθιζε νὰ διασκεδάζη τοὺς συναδέλφους του μὲ διάφορα ταχυδακτυλουργικὰ παιχνίδια. Ἕνα ἀπὸ τὰ παιχνίδια του ἦταν καὶ τὸ ἑξῆς : Ἐκεῖ ποὺ ἔτρωγε μαζὺ μὲ τοὺς συναδέλφους του ἑκατάπιε ἔξαφνα... ἕνα πηροῦνι ! Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν τὸ κατάπιε πραγματικῶς. Τὸ ἔχωσε στὸ λαρυγγί του.τὸ κρατοῦσε ἐκεῖ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἔπειτα τὄβγαζε πάλι.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἐκεῖ ποὺ ἔκανε τὸ συνηθισμένο του αὐτὸ παιχνίδι, θέλησε ν' ἀνασάνη καὶ κατάπιε στ' ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ πηροῦνι ! Τὶς πρῶτες ἡμέρες τὸ πηροῦνι δὲν τοῦ ἔφερνε καμμιὰ ἐνόχλησι. Κι' ἔτσι ὁ περίεργος αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν κι' εὐχαριστημένος γιὰ τὸν ἄθλο του, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε ὀνομαστὸν στὸ Παρίσι. Ἡ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ γεγονός, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε νὰ ἰδῆ τὸν ***«Ἄνθρωπο μὲ τὸ πηροῦνι»***, ὅπως τὸν ἔλεγαν. Ἔγραψαν χρονογραφήματα γι' αὐτόν, τοῦ δημοσίευσαν συνεντεύξεις, τὸν ἔκαναν νούμερο σὲ διάφορες ἐπιθεωρήσεις καὶ στὸ δρόμο ὅλοι τὸν ἔδειχναν μὲ θαυμασμὸ καὶ παραμέριζαν γιὰ νὰ περάση. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται στὸ στομάχι πόνους ποὺ γινόντουσαν κάθε μέρα πιὸ ἀνυπόφοροι, ὥσπου ἔπεσε στὸ κρεββάτι. Τότε οἱ φίλοι του τὸν πῆγαν καὶ τὸν πῆγαν σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους χειρούργους τοῦ Παρισιοῦ, τὸν δόκτορα Λεὸν Λαμπέ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε ἐγχείρησι στὸ στομάχι καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ πηροῦνι. Ἡ ἐγχείρησις αὐτή, ἦταν ἡ πρώτη, ποὺ ἔκανε γιατρός σὲ στομάχι ἀνθρώπου ! ὁ ὑπάλληλος ἔζησε 25 χρόνια ἀκόμη. Ἀπὸ τότε ὅμως ξεθάρρεψαν οἱ χειρουργοι καὶ ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ κάνουν, ὁσάκις παρίστατο ἀνάγκη, ἐγχειρήσεις στὸ στομάχι, ἐνῶ πρὶν δὲν τολμοῦσαν οὔτε νὰ διανοηθοῦν τέτοιο πρᾶγμα.

***

Ὁ Λιονταροφάγος

Ὁ Μάριος—ἕνα τέκνον τῆς εὐάνδρου Μασσαλίας, ἡ ὁποία βγάζει ὡς γνωστὸν διαπρεπεῖς ψευτες— διηγεῖται σ' ἕνα κύκλο γνωστῶν του τὶς ἀναμνήσεις του ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ καὶ γεμᾶτο κινδύνους ταξεῖδι στὰ παρθένα δάση τῆς Ἀφρικῆς.

—Μιὰ μέρα, ποὺ λέτε, πῆρα τὸ τουφέκι μου καὶ βγῆκα νὰ κυνηγήσω λιοντάρια. Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσα στὸ δάσος, βλέπω ξαφνικὰ μπροστά μου ἕνα λιοντάρι ! Δὲ χάνω καιρό, σηκώνω τὸ ὅπλο μου, τὸ σημαδεύω, τὸ σκοτώνω,τὸ βάζω στὸ σάκκο μου καὶ συνεχίζω τὸ δρόμο μου !

Ὅλοι τὸν ἄκουγαν μὲ θαυμασμό. Ὡστόσο, κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα στραβοκύτταζε τὸν Μάριο πολὺ ὕποπτα.

—Ἐκεῖ ποὺ προχωροῦσα, ἐξακολούθησε ὁ Μάριος, βλέπω μπροστά μου ἀκόμα ἕνα λιοντάρι. Σηκώνω τότε τὸ ὅπλο μου, τὸ σημαδεύω, πυροβολῶ, τὸ σκοτώνω, τὸ βάζω στὸ σάκκο μου καὶ συνεχίζω τὸ δρόμο μου. Παρακάτω, βλέπω ἀκόμα ἕνα λιοντάρι· χωρὶς νὰ χάσω τότε καιρὸ σηκώνω τὸ ὅπλο μου, τὸ σημαδεύω...

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, τὸν διέκοψε τὴν στιγμὴν ἐκείνη ὁ ἄπιστος Θωμᾶς τῆς παρέας. Ἂν σκοτώσης κι' αὐτὸ τὸ λιοντάρι καὶ τὸ βάλης στὸ σάκκο σου, θὰ σοῦ δώσω μιὰ γροθιά, ποὺ θὰ τὴ θυμᾶσαι σ' ὅλα σου τὰ χρόνια!...

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ στάθηκε πραγματικὴ γιὰ τὸ δυστυχῆ τὸ Μάριο. Χαμήλωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ ξακολούθησε :

—Τὸ σημαδεύω, ποὺ λέτε κι' αὐτὸ τὸ λιοντάρι,καὶ πυροβολῶ.Μά, δυστυχῶς, δὲν μπόρεσα νὰ τὸ ἐπιτύχω. Τόσο τὸ καλύτερο ὅμως, προσέθεσε σὲ λίγο, γιατὶ ὁ σάκκος μου ἦτανε γεμᾶτος καὶ δὲν θὰ εἶχα ποῦ νὰ τὸ βάλω !...